

([Детињарије](#))

Сваки пут када са децом одем у позориште, иста ствар – нека беба почне да плаче чим се угасе светла. Кад коначно смире бебу, почну да жаморе и да се врпоље трогодишњаки и остала ситна чељад, и не престају док се представа не заврши. На излазу још једном проверавам шта пише на плакату: узраст – 6+.

Знају то и они што су на представу довели трогодишњаке да би следећих сат времена провели у њиховом смиревању. Знају, али жеља да што пре почну културно да уздижу своја злата, јача је од разума. Гледам их како безуспешно покушавају да контролишу своја полудивља чеда која се провлаче испод столица других гледалаца, шутирају наслоне испред себе, шетају, скачу, вичу и ни најмање не хају за родитељске молбе. И питам се – знају ли они да у културу спада и то како им се деца понашају, и да је, уместо да их тако журно довлаче у позориште, требало да остану кући и најпре пораде мало на основама?

Већ сам оуглала на то да ми у кућу вршњаци моје деце улазе без намере да се јаве и поздраве, да на интерфон као манијаци звоне и без представљања груну: „Је л’ ту ...?“. Кућно васпитање одавно је постало ружна реч и вероватно бих навукла на врат неки одбор за заштиту права детета ако бих добро изгрдила или послала кући свако туђе

дете које је ушло у мој дом и прошло поред мене као поред турског гробља.

ДЕТИЊАРИЈЕ
И зато, питам све оне који се скандализују над догађајем од пре неко вече, када је у Новом Саду позоришна представа „Антигона“ прекунута због ужасног понашања ђака у публици – певања, урлања, разговарања мобилним телефонима, добацивања глумцима „дркши“ и „пани“. Питам, да ли се недостатак основног васпитања лежи одласком у позориште? И да ли уопште треба пусти и тиме васпитану хорду да прилирише позоришту пре него што научи бар „добар дан“ да каже? Мислим, лепо је то што школа хоће да деца стекну навику, али без овог првог ово друго некако не иде.

Антигона – српска трагедија васпитана

Пише: Јована Папан
субота, 29 март 2014 06:08

